

Full diocesà

18 de setembre del 2016

p4 i 5 —Efatá, delegació de catequesi

p6 i 7 —Institucionals, crítics i místics

Donar menjar al qui té fam

Al voltant de 795 milions de persones al món no tenen suficients aliments per a portar una vida saludable i activa. Això equival gairebé a una de cada nou persones.

Alimentar-se és la primera necessitat que els éssers humans hem de tenir coberta per a poder realitzar tot la resta.

En una societat aparentment sobrealimentada, la primera de les obres de misericòrdia es presentava llunyana fa temps; tanmateix, l'actual crisi econòmica ha portat a les nostres cases notícies de malnutrició infantil, imatges de persones fent cua en menjadors socials i oficines de Càritas i altres ONGs en les quals la distribució d'ali-

ment ha cobrat lamentablement de nou protagonisme.

Jesús s'identifica amb aquell que passa gana i ens diu que el Regne del seu Pare està obert a aquells que es commouen i donen menjar al famolenc. Diu el pare Bohórquez que «donar menjar al famolenc no és donar el que ens sobra, encara que irònicament llavors donaríem molt, car necessitem bastant poc. Es tracta d'anar més enllà, adequar els nostres hàbits de consum a les necessitats reals, no rebutjar aliments i, per suposat, donar gràcies pel que tenim, perquè només així serem capaços d'adonar-nos que hi ha molta gent que necessiten allò que per a nosaltres sembla bàsic, l'aliment diari».

«L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor»

Diumenge XXV de durant l'any / Cicle C

Lectura de la profecia d'Amós

Escolteu això, vosaltres que us abraoneu sobre els pobres per anorrear els desvalguts del país, vosaltres que dieu: «Quan haurà passat la festa de la lluna nova per poder vendre queviures! Quan haurà passat el dissabte per poder obrir els graners! Vendrem el gra amb mesures més petites i, per cobrar, pesarem la moneda amb pesos més grans. Farem trampa amb les balances i vendrem el rebuig barrejat amb el gra. Per tenir un esclau, comprarem amb diners gent necessitada, amb un parell de sandàlies comprarem un pobre.» El Senyor ho jura per la glòria de Jacob: «No oblidaré mai tot això que fan.»

(8,4-7)

Salm responsorial

Lloeu el Senyor, que treu el pobre de la cendra.

(Salm 112)

Lectura de la primera carta de sant Pau a Timoteu

Primer de tot us recomano que feu a Déu pregàries, oracions, súpriques i accions de gràcies per tots els homes, pels reis i per tots els qui tenen autoritat, perquè puguem portar una vida tranquil·la i serena, tota donada a la pietat i a l'honestetat. Preguar així és bo i agradable a Déu, el nostre salvador, que vol que tots els homes se salvin i arribin al coneixement de la veritat. Hi ha un sol Déu. El mitjancer entre Déu i els homes és també un de sol, l'home Jesucrist, que es donà ell mateix per rescatar tots els homes. El testimoniatge sobre tot això ha estat fet públic al temps apropiat, i jo n'he estat fet herald i apòstol, mestre per instruir en la fe i en la veritat els qui no són jueus. Això que dic és veritat, no menteixo. Desitjo que els homes preguin pertot arreu, i que puguin alçar les mans netes, evitant les baralles i les discussions.

(2,1-8)

Lectura de l'evangelí segons sant Lluç

En aquell temps, Jesús deia als seus deixebles: [«A un home ric li van denunciar que el seu administrador malversava els seus béns. Ell el cridà i li digué: "Què és això que sento dir de tu? Dóna'm comptes de la teva administració: d'ara endavant ja no podràs administrar els meus béns." L'administrador va pensar: "Què podré fer, ara que el meu amo em despatxa de

l'administració? Per cavar, no tinc prou força; anar a captar em fa vergonya. Ja sé què he de fer per trobar qui em vulgui a casa seva quan perdré l'administració.» I cridà un per un els qui tenien deutes amb el seu amo. Al primer li digué: «Quant deus al meu amo?» Ell li contestà: «Cent bidons d'oli.» Li digué: «Aquí tens el teu rebut. Seu de pressa i escriu-ne un que digui cinquanta.» A un altre li digué: «I tu, quant deus?» Li contestà: «Cent sacs de blat.» Li diu: «Aquí tens el teu rebut. Escriu-ne un que digui vuitanta.» I aquest administrador de riquesa enganyosa, el Senyor el lloà així: «Ha estat prudent, perquè, en el tracte amb els homes de la seva mena, els homes del món són més prudents que els fills de la llum. »I jo us dic: Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa, perquè quan desaparegui, trobeu qui us rebi eternament a casa seva.] »L'home que és fidel en els béns que valen poc també ho serà en els de més valor, i l'home infidel en els béns que valen poc, també ho serà en els de més valor. Per això, si no fóssiu fidels en l'administració de les riqueses enganyoses, qui us confiaria les riqueses veritables? Si no fóssiu fidels en les riqueses que són d'un altre, qui us confiaria les que de dret us corresponen? Ningú no pot servir dos amos: si estima l'un, no estimarà l'altre, si fa cas de l'un, no en farà de l'altre. No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses.»

(16,1-13)

«No podeu ser servidors de Déu i de les riqueses»

Fills de la llum

Josep Molist i Rifà, prev.

En el segle VIII abans de Crist, fent ús d'un llenguatge directe, provocador i irònic, el profeta Amós denunciava aquells comerciants que actuaven seduïts per llur ambició. Abans de ser profeta havia estat pagès. Ho mostra el seu sentit de la realitat. Amós va predicar a Betel i Samaria en una època d'estabilitat política i seguretat nacional que va fer possible el creixement econòmic i l'expansió comercial, amb les ambigüitats que se solen donar en aquests casos: la sofisticació i el luxe entre els qui s'han enriquit. El profeta no suportava la injustícia institucionalitzada i l'explotació abusiva dels dèbils. Va ser el primer Nabiim que parlà del dia terrible del judici.

El capítol setzè de l'evangelí de sant Lluç comença amb la paràbola de l'administrador injust i acaba amb la del ric Epuló, que llegirem diumenge vinent. Tot el capítol està dedicat a la relació del deixeble amb les riqueses materials. Els qui esperen la vinguda del Regne de Déu han de comprendre que cal renunciar a l'afany de posseir riqueses, perquè *Mammones* pot corrompre fàcilment el deixeble cristià (*Mammones* és el nom arameu de l'ídol que personifica els diners i que Jesús fa servir com a imatge narrativa, encara que, en la traducció a la llengua vernacle, el terme ha estat substituït pel concepte «riquesa enganyosa»). Perquè això no passi, els «fills de la llum» han de ser tan astuts com ho és el personatge de la paràbola, per bé que aquest no sigui moralment exemplar.

Agenda

Lit. hores: Setmana I

19 dilluns

—Santa Maria de Cervelló, verge (s.XIII)
—Sant Gener, bisbe i màrtir (s.IV)
Proverbis 3,27-34 / Salm 14 /
Lluc 8,16-18

20 dimarts

—Sant Andreu Kim Taegon, prevere, i sant Pau de Chong i companys, màrtirs
—Eustaqui, màrtir (s.II)
Proverbis 21,1-6.10-13 / Salm 118 /
Lluc 8,19-21

21 dimecres

—Sant Mateu, apòstol i evangelista
Efesis 4,1-7.11-13 / Salm 18 /
Mateu 9,9-13

22 dijous

—Sant Maurici, màrtir
Eclesiastès 1,2-11 / Salm 89 /
Lluc 9,7-9

23 divendres

—Sant Pius de Pietrelcina (1887-1968)
—Santa Tecla, verge i màrtir
—Sant Constanci, màrtir
Eclesiastès 3,1-11 / Salm 143 /
Lluc 9,18-22

24 dissabte

—La Mare de Déu de la Mercè
—Sant Gerard, bisbe (980-1043)
Eclesiastès 11,9-12,8 / Salm 89 /
Lluc 9,43b-45

25 diumenge XXVI de durant l'any / Cicle C

—Sant Dalmau Moner (1291-1341)
Amós 6,1a.4-7 / Salm 145 / 1 Timoteu 6,11-16 / Lluc 16,19-31

La imatge

Els canvistes (1548).

Jesús lloa l'administrador infidel per murri. Ens ve a dir: «Així com els mundans se les pensen totes per aconseguir els seus propòsits, molt més els fills de la llum han de saber espremer el magí per atènyer els béns veritables.» La murrieria que recomana Jesús és: «Guanyeu-vos amics a costa de la riquesa enganyosa.» L'habilitat consisteix, doncs, a posar l'economia al servei de l'home i de la seva veritable promoció.

Número 70

Delegació de catequesi: catequesi@bisbatvic.com – Telèfon 647 13 12 28

Renovació dels materials catequètics

Amb la presentació oficial i el decret dels Bisbes catalans, el propassat 30 de juny, sobre la instauració del nou catecisme **Testimonis del Senyor**, es completa la renovació dels catecismes per a la Iniciació cristiana a casa nostra. Aquests catecismes són els que ens demanen els bisbes que fem servir arreu de Catalunya on es

faci catequesi com a síntesi segura i actualitzada de la fe de l'Església. Com sabeu, des del SIC s'han elaborat materials per a treballar el catecisme *Jesús és el Senyor* i també s'han elaborat i, s'estan elaborant progressivament, materials per a treballar aquest darrer catecisme *Testimonis del Senyor*.

Síntesi de l'itinerari catequètic d'iniciació cristiana per a infants i adolescents

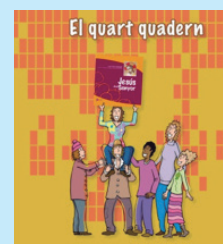
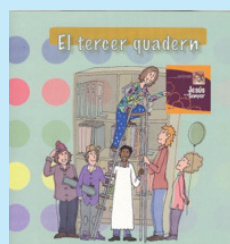
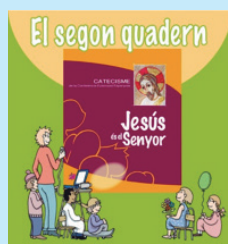
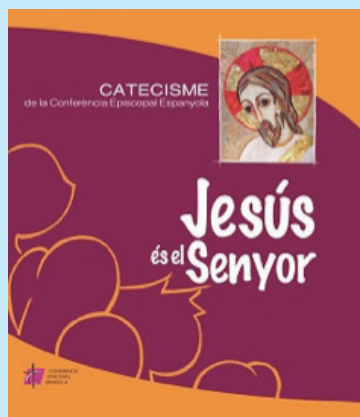
Iniciació Sacramental

És bo d'acompanyar els primers passos en la fe des de les famílies i des de les parròquies, però la realitat de "precatequesi" a les parròquies és pobre en nombre i en materials. Dit això, la catequesi d'infants d'iniciació sacramental comença a la nostra diòcesi a **2n de primària**. Aquesta catequesi durarà almenys **dos cursos**, i els infants podran rebre el sagrament de l'Eucaristia, per primera vegada, al final d'aquest període.

Si un infant no ha estat batejat en la infància, se l'acompanyarà i integrarà en el seu curs de catequesi i rebrà el baptisme en el segon any de catequesi (fora ideal a la Vetlla Pasqual o qualsevol diumenge del Temps Pasqual). *Recordeu el document elaborat l'any passat per la Delegació de Catecumenat.*

Catecisme: *Jesús és el Senyor* (6-11 anys)

Materials catequètics: Guies i Quaderns de 1r i 2n curs. També, per a la continuïtat, són útils el 3r i 4t Quaderns amb les seves Guies.

Creixement i primera síntesi de la fe

La continuïtat després de la Primera Comunió és molt variada i difícil a la nostra diòcesi i arreu de Catalunya, però hi ha el consens a les diòcesis catalanes en què **caldrà assegurar almenys dos anys més de catequesi** i que, durant el tercer any, podran rebre el sagrament de la Confirmació. Tot i així, és molt recomanable poder assegurar un procés més llarg d'acompanyament, abans o després del sagrament de la Confirmació, per assegurar en el creixement i primera síntesi de la fe.

Catecisme: Testimonis del Senyor (a partir 10-11 anys)

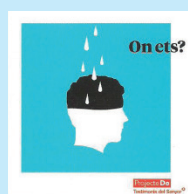
Materials catequètics: Mòduls elaborats pel SIC per a treballar el catecisme Testimonis del Senyor en dues franges d'edat:

– Projecte Sí (dels 10 als 12 anys)

Actualment hi ha dos mòduls i un en elaboració.

– Projecte Do (dels 12 als 14 anys)

Actualment hi ha 4 mòduls.

Les Guies del catequista dels diversos mòduls estan penjades a la web del SIC: <http://www.sic-catequesi.cat/testimonis>

Es triarà lliurament els mòduls que es volen treballar, segons l'edat i segons l'itinerari que es vulgui fer. És necessari programar-ho a nivell parroquial.

Informacions i Agenda

Jornades interdiocesanes de catequistes

Caldes de Montbui, 11-13 novembre

Recés d'Advent per a catequistes

Dissabte 26 de novembre al P. Coll de Vic. (10-13 h).

Materials per començar el curs

Ja teniu penjats a la web diocesana: www.bisbatvic.com els següents materials:

- Temporitzacions de 1r i 2n any amb el catecisme Jesús és el Senyor i altres suggeriments de materials (DVD i CD) per a treballar aquest mateix catecisme. Així com el llibret d'entregues.
- Autorització de sortides i ús d'imatges.
- Cartells per a convidar a la inscripció en la catequesi.
- Calendari de la Delegació de Catequesi per al curs 2016-17.

Per comandes i informació: Tel. 93 886 93 49/ info@diacvic.com
Amb seu també a Manresa al Casal de l'Església.
Tel. 93 875 32 03 / despatx-inter-manresa@bisbatvic.com

Institucionals, crítics i místics

Carles Riera, prev.

Llegint el llibre del jesuïta escocès Gerard W. Hugues, *God of surprises*, em va cridar l'atenció l'anàlisi que Friedrich von Hügel (1852-1925) —influente autor de literatura religiosa— fa del desenvolupament de la religió d'acord amb les diferents edats de les persones.

Infància, adolescència i adultesa

Von Hügel descriu les activitats i necessitats predominants de cada una d'aquestes tres etapes del desenvolupament humà i conclou que la religió ha d'incloure tres elements essencials corresponents, alt per alt, a cada una d'aquestes tres etapes.

Així, a la infància li cal un element institucional, a l'adolescència li cal un element crític, i a l'adultesa, un element místic. Com ho justifica?

La infància és l'edat en què les impressions sensorials arrel·len més fortament. Comencem a edificar el nostre coneixement humà, incloent-hi el nostre coneixement de Déu, mitjançant els sentits, mitjançant les impressions que rebem gràcies als signes visibles de la gràcia de Déu (sagraments).

La plasticitat del jove cervell humà permet d'emmagatzemar i retenir emocions i coneixements —bíblic, moral, ètic...— que l'Església, com a institució, li pugui proporcionar (catequesi). Li serviran per a la resta de la vida.

Aquesta instrucció ha de continuar durant l'adolescència i en edat adulta. Si bé afegint-hi, sobretot en període d'adolescència, l'element crític. És el temps en què la ment del jove comença a qüestionar-se sobre la multiplicitat d'impressions, ensenyaments, creences que li arriben. El fet mateix de voler trobar el sentit de la vida duu el jove a preguntar-se críticament sobre l'existència. Sense el foment de l'element crític, els cristians viuríem en una fe infantil, sense gaire relació amb el món i amb el dia a dia.

Arribats a l'edat adulta, anem esdevenint més conscients de la complexitat de la vida, de les joies i tristesses de nosaltres mateixos i dels altres, de les pors i les expectatives, de les certeses i els dubtes. Tenim més temps per a pensar. Tot plegat ens duu a sentir-nos atrets pel misteri del món, i a cercar amb coratge i senzillesa dins el nostre interior —misteriós i incomunicable. Redescobrim el valor de la pregària. Pregiar Déu és una manera de reconèixer que no

som autosuficients, reconèixer que no ens hem creat nosaltres mateixos.

Cada un d'aquests tres estadis de desenvolupament ha de contenir elements dels altres dos estadis. Per a una religiositat madura cal un cert equilibri: no convé sobredimensionar-ne o emfatitzar-ne un per damunt dels altres. El perill d'un excessiu seguidisme de l'element institucional és que mai no anem més enllà, que l'expectativa de voler entendre quedi substituïda per un mer assentiment i una observança cega. Voldria dir no deixar que Déu s'expressi —dins el pensament i el cor— amb total llibertat i ens sorprengui.

L'Església ha d'encoratjar els seus membres a explorar nous camins de recerca de la veritat a la llum de l'Evangeli. Ara bé, qüestionar-ho i criticar-ho tot és perillós i fa mal. Un racionalisme exacerbat ofega el valor de la tradició i la capacitat emocional,

o sigui els sentiments més nobles i més profunds.

L'increment gradual de la consciència o interioritat, que es manifesta sobretot en l'edat adulta, és necessari perquè és la font de tot pensament, desig i voluntat, i doncs del nostre comportament humà. Si negligim el món interior, o l'anestesiem, ens tanquem al misteri de Déu i neguem la seva i la nostra llibertat. Però el perill d'estar tan absorbits per la pròpia consciència consisteix a menystenir tot element que vingui d'una autoritat externa, de la tradició, d'un ensenyament moral i doctrinal no sotmès a cap mena de valoració crítica.

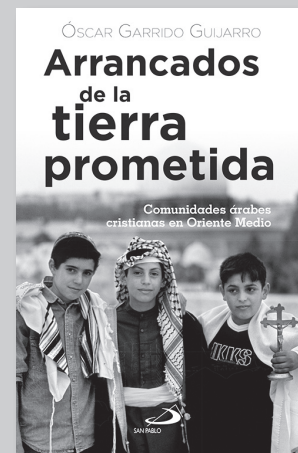
Tots tres elements són necessaris: l'institucional (la tradició), el crític i el místic. En cada estadi del desenvolupament humà i religions hi ha una innata tendència a menystenir els altres dos o a formar aliança amb un excloent-ne el tercer.

El llibre

Arrancados de la tierra prometida

Óscar Garrido

Editorial San Pablo.

En un món globalitzat com el nostre, tots hem sentit a parlar de la primavera àrab, els conflictes entre el Líban i Israel, Hizbul·lah, la guerra de l'Iraq, Daesh... Enmig d'aquestes notícies apareixen paraules bastant desconegudes: coptes, caldeus, melquites, maronites... que designen les comunitats àrabs cristianes a Orient Mitjà, moltes de les quals estan en els orígens del cristianisme. Aquest llibre analitza com la tradició islàmica jutja que s'ha de considerar i tractar els no musulmans que viuen en països musulmans, i estudia a continuació les principals comunitats àrabs cristianes de l'Orient Mitjà i les seves condicions de vida als països on la seva presència és rellevant numèricament. El llibre es complementa amb una àmplia bibliografia.

La bellesa de la família

Romà Casanova, bisbe de Vic

Que la família sigui la realitat més valorada en la societat és una afirmació amb la qual tots estem d'acord. De fet, tots tenim experiència com, en els moments importants i definitius, la família està sempre en el seu lloc. Almenys és el que tothom desitja que sigui. Aquest curs pastoral som convidats a posar la mirada agraïda en la família com un do de Déu. La mateixa realitat de la família parla del seu creador. La família és d'institució divina, precedeix la persona i la societat.

Necessitem proclamar arreu de la nostra diòcesi la bona nova de l'amor matrimonial i la bellesa de la família cristiana. Què ho fa, que els nostres joves tinguin recança a comprometre's en el matrimoni davant de Déu? ¿Serà possible que no siguem capaços de comunicar la bellesa pròpia d'aquest sacrament, de la família que té per fonament Crist? La bellesa de la unió de l'home i la dona, expressada en el primer llibre de la Bíblia, quan diu que Déu després de crear l'home i la dona *veié que era bo de debò* (Gn 1,31), continua essent la mateixa, ara com en els inicis.

Certament que en moments en què es desdibuixa l'amor veritable amb succedanis, quan prendre compromisos per sempre fa por i la societat de consum

demana tenir-ho tot i fruir de tot abans de fundar una família; en aquests moments no és pas fàcil emprendre el camí de l'amor, que demana sortir de tu mateix per estimar de veritat donant-te; un amor que demana generositat amb els fills que Déu dona. Però la bellesa del matrimoni i de la família cristiana porta en ella una bona notícia. És la bona notícia, l'evangelí, que és Crist mateix, l'Amic que mai no falla, aquell que, havent donat la vida per la seva Esposa, és la font de l'amor que mai no s'esgota. El qui és cridat a viure enmig del nostre món la bellesa de la família cristiana sap que necessita de les fonts de l'amor: l'Eucaristia, la reconciliació, la pregària, la comunitat cristiana que és la gran família. Crist viu és, per dir-ho així, el qui està enmig dels esposos, el qui regna en les famílies i amb ell tot és possible; sense ell no podem res.

Tota família és bella, perquè Crist habita enmig d'ella. Ell és present per a refer allò que no és del tot bo. Ell és present enmig de les decepcions, com ho va fer amb els deixebles d'Emaús, per acollir, acompanyar, integrar, discernir (cf. *Amoris laetitia*, 291-312). L'Església, presència de Crist enmig del món, s'ha de fer propera a tota família aportant la misericòrdia divina.

